

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Pikku Prinssi

Suomentanut
Irma Paakkalén

WSOY

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Pikku Prinssi

Tekijän kuvittama

Suomentanut IRMA PACKALÉN

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Kuudeskymmenesviides painos

Ranskankielinen alkuteos

LE PETIT PRINCE

Ensimmäinen suomenkielinen painos ilmestyi 1951

Ilmestyi ensimmäisen kerran Yhdysvalloissa 1943 ja Ranskassa 1946

Kuvat ja teksti © Éditions Gallimard 1946

Tämän laitoksen copyright © Éditions Gallimard 1999

Suomenkielinen laitos © WSOY ja Irma Packalén 1951, 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-53069-6

Painettu EU:ssa

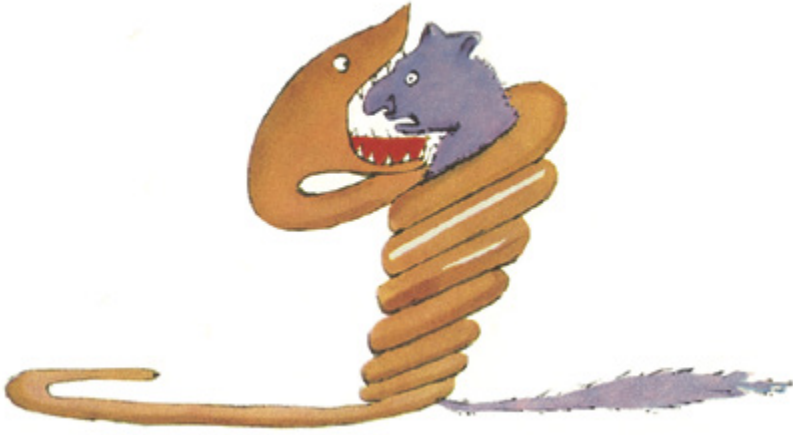
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

Omistettu LÉON WERTHille.

Pyydän anteeksi lapsilta, että olen omistanut tämän kirjan isolle ihmiselle. Mutta minulla on siihen omat syynt: tämä iso ihminen on paras ystävä, mikä minulla eläissänni on ollut. Ja on siihen toinenkin selitys: tämä iso ihminen ymmärtää kaikkea, myös lastenkirjoja. Ja kolmas selitys: tämä iso ihminen asuu Ranskassa kärsien nälkää ja vilua. Hän on kovin lohdutuksen tarpeessa. Ja jos nämä selitykset eivät riitä, niin voin kyllä mielelläni omistaa tämän kirjan sille lapselle, joka tuo iso ihminen on aikoinaan ollut. Kaikki aikuisethan ovat ensin olleet lapsia. (Mutta harvat heistä sen muistavat.) Korjaan siis omistuskirjoitukseni:

LÉON WERTHille
silloin kun hän oli pieni poika.

Olessani kuusivuotias näin kerran hienon kuvan eräässä kirjassa, jonka nimi oli »Aarniometsän tarinoita». Kuva esitti boa-käärmettä, joka nieli metsänpetoa. Olen piirustanut tähän kuvan muististani.

Kirjassa sanottiin: »Boa-käärmeet nielevät saaliinsa kokonaisuena, pureskelematta sitä. Sen jälkeen ne eivät enää kykene kiemurtelemaan, vaan nukkuvat kuusi kuukautta ruokaansa sulatellen.»

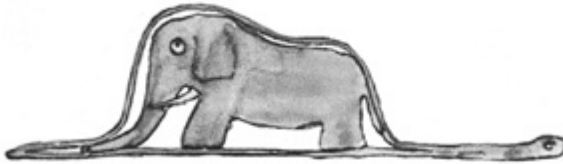
Ajattelin sitten paljon aarniometsien seikkailuja ja onnistuin itse tekemään värikynällä ensimmäisen piirustukseni. Siitä tuli piirustukseni numero 1. Se oli tällainen:

Näytin taideteokseni isoille ihmisille ja kysyin, pelottiko piirustukseni heitä.

He vastasivat: »Kukas nyt hattua pelkäisi?»

Mutta piirustukseni ei esittänytkään hattua. Se esitti boa-käärmettä, joka sulatti elefanttia. Piirsin sitten boa-käärmeen sisäpuolen, jotta isot ihmiset ymmärtäisivät asian. Niille täytyy aina selittää kaikki. Piirustukseni numero 2 oli tällainen:

Mutta aikuiset käskivät minua lopettamaan sekä avattujen että suljettujen boa-käärmeitten piirtämisen ja neuvoivat harrastamaan maantiedettä, historiaa, laskentoa ja kielioppia. Sen vuoksi minä kuusivuotiaana hylkäsin loistavan taidemaalarin uran. Piirustukseni numero 1 ja numero 2 saivat niin huonon arvostelun, että minua ei haluttanut jatkaa. Isot ihmiset eivät milloinkaan ymmärrä mitään itse, ja lapsista on väsyttävää selittää heille alinomaan selviä asioita.

Niinpä minun siis oli valittava toinen ammatti, ja minä opin ohjaamaan lentokoneita. Olen lentänyt vähän joka puolella maailmaa. Ja totta puhuakseni maantiedosta on ollut minulle paljon hyötyä. Ensi silmäyksellä saatoin erottaa Kiinan Arizonasta, mikä on hyvä taito, jos yöllä sattuu eksymään.

Näin minä jouduin elämäni varrella tapaamaan monta arvokasta ihmistä. Minä olen elänyt paljon isojen ihmisten parissa. Olen nähnyt heidät hyvin läheltä. Mutta ei minun käsitykseni heistä ole paljoakaan parantunut.

Kun tapasin jonkun, joka tuntui selväjärkiseltä, kokeilin miten häneen vaikutti piirustus numero 1, jota aina kuljetin mukani. Halusin tietää, oliko hänellä todellista ymmärrystä. Mutta sain aina saman vastauksen: »Se on hattu.» Silloin en puhunut hänelle boa-käärmeistä, en aarniometsistä enkä tähdistä. Paneuduin hänen tasolleen. Keskustelin hänen kanssaan korttipelistä, golfista, politiikasta ja solmioista. Ja aikuinen oli hyvin tyytyväinen, kun oli tavannut niin järkevän ihmisen.

II

Olen siis elänyt yksin, vailla ketään, jonka kanssa todella voisin keskustella, kunnes kuusi vuotta sitten jouduin tekemään hätälaskun Saharan erämaahan. Moottoriini oli tullut jotain vikaa. Ja koska mukani ei ollut mekaanikkoa eikä matkustajia, rupesin aivan yksin yrittämään vaikealta näyttävää korjausta. Se oli minulle kysymys elämästä tai kuolemasta: mukani oli juomavettä tuskin viikoksi.

Ensimmäisenä iltana nukahdin hiekalle tuhannen kilometrin päässä lähimmiltä asutuilta seuduilta. Olin yksinäisempi kuin haaksirikkoinen lautallaan keskellä valtameriä. Voitte siis kuvitella hämmästykseni, kun aamunkoitossa hupaisa pieni ääni herätti minut. Se sanoi:

- Ole hyvä ja piirrä minulle lammas!
- Mitä!
- Piirrä minulle lammas...

Hypähdin pystyyn kuin salamaniskusta. Hieroin silmiäni. Katselin. Ja näin aivan ihmeellisen pikkumiehen, joka tarkasteli minua vakavana. Tässä vieressä on paras kuva, minkä olen onnistunut hänestä piirtämään. Mutta piirustukseni ei tietysti ole lähemmäkään niin ihastuttava kuin mallini. Se ei ole minun syytäni. Isot ihmiset nitistivät alkuunsa maalarinurani jo kuusivuotiaana, enkä ollut silloin oppinut vielä piirtämään mitään muuta kuin suljettuja ja avonaisia boa-käärmeitä.

Katselin siis hämmästyksestä pyörein silmin tätä ilmestystä. Älkää unohtako, että olin tuhannen kilometrin päässä lähimmästä asumuksesta. Eikä pikkumies kuitenkaan vaikuttanut eksyneeltä enempää kuin kuolemanväsyneeltä tai nälkiintyneeltä tai janoiselta tai pelokkaaltakaan. Hän ei muistuttanut vähääkään erämaahan eksynyttä lasta tuhannen mailin päässä asutuista seuduista. Kun viimein sain puhekykyni takaisin sanoin hänelle:

– Mutta... mitä sinä teet täällä?

Ja silloin hän sanoi uudelleen, aivan hiljaa, kuten hyvin vakavan asian:

– Ole hyvä... Piirrä minulle lammas...

Kun asia on liian salaperäinen, ei uskalla olla tottelematta. Niin järjettömältä kuin se tuntuikin, kun olin tuhannen kilometrin päässä lähimmästä ihmisasunnosta ja lisäksi hengenvaarassa, kaivoin kuitenkin taskustani paperia ja täytekytäni. Mutta silloin muistinkin, että olin opiskellut vain maantiedettä, historiaa, laskentaa ja kielioppia, ja sanoin pikkumiehelle (vähän harmissani), etten osannut piirtää. Hän vastasi:

– Ei se haittaa. Piirrä minulle lammas!

Kun en koskaan ollut piirtänyt lammasta, tein hänelle toisen niistä kahdesta piirustuksesta joihin pystyin: suljetun boa-

Tämä on paras kuva, minkä olen onnistunut piirtämään pikku prinsistä.

käärmeen. Ja olin ällistynyt kuullessani pikkumiehen sanovan:

– Ei! Ei! En halua elefanttia boa-käärmeessä. Boat ovat hyvin vaarallisia, ja elefantti vie paljon tilaa. Kotonani on aivan pientä. Tarvitsen

lampaan. Piirrä minulle lammas!

Silloin piirsin.

Hän katseli tarkkaavaisesti, sanoi sitten:

– Ei! Tuo on kovin sairas. Piirrä toinen!

Piirsin:

Ystäväni hymyili herttaisesti:

– No mutta... eihän tuo ole lammas, se on pässi. Sillä on sarvet...

Tein vielä uuden yrityksen:

Mutta se hylättiin, kuten edellisetkin:

– Tuo on liian vanha. Minä haluan sellaisen lampaan, joka elää kauan.

Silloin kärsivällisyyteni loppui, ja kun minulla oli kiire moottoria korjaamaan, tekaisin seuraavan piirustuksen:

Ja huomautin:

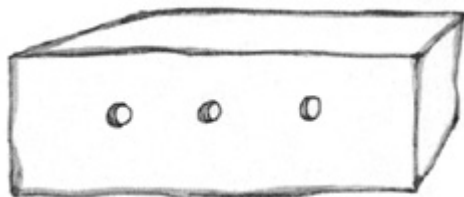
– Se on laatikko. Lammas on sen sisällä.

Mutta hämmästyin tavattomasti nähdessäni nuoren arvostelijani kasvojen kirkastuvan:

– Se on juuri sellainen kuin halusin! Luuletko, että se tarvitsee paljon ruohoa?

– Miksi sitä kysyt?

– Koska kotini on niin pieni...

Muistatko taivaankappaleen, jolla on kolme polvenkorkeista tulivuorta, jättiläismäiseksi kasvavia baobabeja ja oikullinen, turhamainen ja epäluuloinen kukka, jota ei pidä koskaan kuunnella, vain hoitaa ja suojella? Se on Pikku Prinssin oma tähti, Asteroidi B 612, jolta on kotoisin yksi maailman tunnetuimmista satuhahmoista.

Antoine de Saint-Exupéryn *Pikku Prinssi* on viisas ja hellyttävä klassikko, joka on saanut vastakaikua kaikissa maanosissa. Tässä tarinan alkuperäisessä laitoksessa on mukana tekijän oma, runollinen kuvitus.

www.wsoy.fi

N85.12

ISBN 978-951-0-53069-6